

dikale er det en af de allerhøjeste prioriteter, at alle unge får en ungdomsuddannelse, fordi det er det nødvendige afsæt til et godt arbejdsliv og et godt liv også som borger i vores samfund.

Men det er ikke det eneste, som er ved at gå galt for os i øjeblikket, for hvis man ser på det, der er forudsætningen for alle visionerne, alle løfterne på det offentlige område, så er det, at der er fagligt dygtige og menneskeligt engagerede medarbejdere. Det er dem, der er forudsætningen for den gode skole, det velfungerende sundhedsvæsen, socialarbejdet, der fungerer, men søgningen falder til de uddannelser. Og det er ikke første år, den søgning falder, det har den gjort før, og det har den gjort før igen. Set med radikale øjne er opgaven stor og klar: Vi skal både gøre det klart, hvor vigtige og hvor gode uddannelser det er, og sikre, at uddannelsesstederne er velfinansierede og attraktive. Det kalder på en national, flerårig plan.

Statsministeren virkede som sagt åben i sin oprensning af de problemer, regeringen har foran sig, men desværre ikke særlig ambitiøs. Jeg fik det indtryk af statsministeren, at han er ved at opgive ambitionen om, at København skal gå over i historien som den by, hvor man lavede den aftale, hvori verdens lande forpligtede sig til markant at gøre noget for vores klima.

I de her dage er Europa-Parlamentet ved at behandle tre af direktiverne i EU's klimapakke, og også dér ser det sort ud. Det er svært også for den radikale parlamentariker at få omsat ambitionerne til reel lovgivning, men der skal ambitioner til. Uanset hvilke kriser der er omkring os, må det ikke fjerne vores fokus på klimareformer, på, at skattereformen får en grøn profil, at infrastrukturen og de investeringer, vi skal til at foretage der, har en klar grøn profil, at innovation og forskning bidrager til, at Danmark går foran i omstillingen til en moderne verden på lavenergi.

Ligesom det er danske parlamentarikere, der nu sidder i Europa-Parlamentet og forhandler direktiverne om klima, og danske ministre, der sidder i Ministerrådet og forhandler dér, så var der også danskere, der var med til at vedtage, ja, endda sad for bordenden, da reglerne om borgernes frie bevægelighed med og uden familie blev vedtaget. Det er ikke Metockdommen, der har givet danskerne bedre rettigheder til at bo i Danmark med den, de elsker. Dem har vi haft længe, og det er danske politikere og ministre, som har været med til at vedtage dem. Det har

bare været rigtig svært at få det at vide; selv når borgere har spurgt direkte, har de ikke fået svar.

Det må være et anliggende for alle partier at sørge for, at vi kan regne med myndighederne, stole på, at vi får ordentlige, fyldestgørende svar, når vi spørger, og det uanset om det handler om at leve sammen med en udenlandsk ægtefælle, om det handler om vores skatteforhold, eller om det handler om byggetilladelse til en carport. Vi må have en politik, der virker, og en vejledning, der betyder, at vi kan bruge vores rettigheder.

Finansmarkeder, arbejdskraft, kærlighed, klima er alle sammen områder, hvor Danmark er flettet tæt sammen med klodens andre lande på godt og ondt. Det onde skærper også behovet for en national sikkerhedsstrategi, en strategi, der korrigerer VKO's aktivistiske linje til en aktiv og engageret sikkerhedspolitik, der tager højde for mere end terror – også klima, energi, udvikling, fattigdom og den generelle ustabilitet spiller en rolle for Danmarks sikkerhed – og også en sikkerhedsstrategi, der er til offentlig, demokratisk debat, en sikkerhedsstrategi, der er forankret i Danmark og i danske hensyn, ikke forankret i en ensidig amerikansk linje.

Fremtidens krav er, at vi bliver flere til at gøre arbejdet; fremtidens krav er også, at vi er gode til det, og de krav afspejler, at vi er en del af verden, og at vi ikke vil være os selv nok. Fremtidens krav skal mødes af visioner om fremtiden, vores menneskelige engagement, vores dygtighed, vores brug af it, frihed fra tvang, frihed til at vælge. Og visionen om fremtiden, den begynder nu, vi glæder os til at samarbejde om den, og vi håber, at dagens store samarbejde om finansiel stabilitet også vil tegne mønstret for det samarbejde, der kommer.

Kl. 17:35

Formanden:

Tak. Vi går over til korte bemærkninger. Og jeg har noteret følgende talere: fru Henriette Kjær, fru Inger Støjberg, hr. Jesper Langballe, hr. Flemming Damgaard Larsen, fru Karen Ellemann og fru Louise Schack Elholm.

Er der flere, der vil på listen? Hr. Erling Bonnesen.

Vi starter med fru Henriette Kjær for en kort bemærkning.

Kl. 17:36

Henriette Kjær (KF):

Tak. Jeg vil gerne stille et lidt overordnet spørgsmål til fru Margrethe Vestager, for det var jo sådan en radikal classic-tale, vi fik her. Det blev jo